

acestea, într-o măsură mai mare sau mai mică, pe parcursul microstagionii recent înfățișate unui grup de critici invitați.

La aceste ne cazuri obiective ori subiective se adaugă acțiuni de hărțuire, pe cale juridică, a conducerii teatrului de către un regizor, autor cândva al unor spectacole bune sau foarte bune, Ioan Ieremia, care, de la o vreme, nu mai suportă din principiu alte directorate decât al domniei sale. Cornel Ungureanu, actualul director general, distins critic și istoric literar, a dobândit conducerea

insituției printr-un concurs și deține un program convingător de revitalizare a Teatrului Național, program la baza căruia se află o infuzie de cultură, absolut necesară anemiei culturale prezente, precum și recâștigarea publicului printr-un repertoriu apropiat programei școlare, prin montări de studio, prin axarea proximalului Festival de dramaturgie pe opera unui singur autor, cel mai autorizat dintre toți: Caragiale. Nu cred că are importanță, în acest context, prezența pe frontispiciul Teatrului Național din Timișoara a nu-

melui lui Mihai Eminescu, așa cum ar dori Ioan Ieremia, susținut de un grup de revoluționari timișoreni, cu atât mai mult cu cât mai există în țară un teatru purtând numele poetului, cel de la Botoșani. Nu e firesc să acordăm atenție excesivă unor chestiuni formale în dauna chestiunilor de substanță, vitale.

Teatrul Național din Timișoara este pregătit să o ia pe un drum bun. Nu cred că ar fi bine să fie întors din drum.

Dumitru Solomon

Anca Jurchescu în *Ivona*, principesa Burgundiei de W. Gombrowicz (regia: Anca-Maria Colțeanu)

Glăsuț roților de tren

Este un ritm care a intrat în sângele cronicarilor, intim familiarizați cu peroane și vagoane de tot felul, la tot felul de ore din zi și din noapte, cu personaje ce mișună prin gări și pe a căror existență exotica ar fi invidios chiar și Kusturica, cu compartimente sordide și „extremiste”, adică ori prea încălzite, ca un fel de saună obligatorie inclusă în prețul biletului, ori friguroase ca un cavou, de te miri la sfârșitul călătoriei că mai ești printre cei vii și mulțumești soartei că nu te-ai pricopsit decât cu o sinuzită al cărei tratament modern te costă doar 800 000 de lei. Un fleac. Obrazul subțire cu chelturnală se ține!

Am plecat de data asta spre Timișoara. Teatrul a făcut un efort să ne arate, într-un week-end, ultimele sale producții. Suntem obișnuiți cu acest tip de concentrare, de ambele părți, practicat de multe teatre din provincie. Soluția prezintă avantaje și dezavantaje, dar ne prefacem cu toții că nu observăm decât părțile bune.

Starea pe care o aveam era puțin ciudată. Sunt legată într-un fel special de acest loc. Am făcut un festival aici, îi cunosc bine pe toți, chiar și pe tehnicieni. O vreme, teatrul a trecut printr-o perioadă grea, umbroasă, incertă valoric. A fost invadat de oameni care nu au a face prea mult

cu nici o profesiune teatrală. Atmosfera s-a degradat, preocupările sunt superficiale, exterioare actului teatral. Lucrurile s-au schimbat datorită acelor profesioniști pe care dezastrul i-a durut. Sigur că nimeni nu s-a așteptat ca minunea să se producă peste noapte. La reconstruirea și reinstalarea spiritului teatral au contribuit și mulți oameni din afară, după posibilitățile fiecăruia. În jurul actualului director, Cornel Ungureanu, s-au adunat energii pozitive și pentru că spiritul său academic impune, vrând-nevrând, un alt mediu, strânger și nu împrăștie gândurile creatoare. Trebuie numai să știe cum să le întrebuițeze.